
تسخیر شدگان

اقتباسی از رمان داستایفسکی

آلبر کامو

مترجم

خشایار دیهیمی

نقش‌ما

تهران

۱۴۰۰

این کتاب بر اساس نسخه‌های زیر ترجمه شده است:

Les Possédés, Gallimard, 1959.

The Possessed, Translated by Justin O'Brien, Alfred A. Knopf, 1960.

سرشناسه:	کامو، آلبر، ۱۹۱۳-۱۹۶۰ م.	Camus, Albert
عنوان و پدیدآور:	نسخه‌های مختلف اقتباسی از رمان داستایفسکی؛ آلبر کامو؛ مترجم: خشایار، دهیمی.	
مشخصات نشر:	تهران، ۱۳۹۲.	
مشخصات ظاهری:	۳۲۲ ص.	
شابک:	ISBN 978-964-209-266-9	
یادداشت:	فهرست‌نویسی بر اساس اطلاعات فیبا.	
یادداشت:	عنوان اصلی:	<i>Les Possédés</i>
موضوع:	نمایش‌نامه‌ی فرانسوی - قرن ۲۰ م.	
شناسه‌ی افزوده:	دهیمی، خشایار، ۱۳۳۴ - مترجم.	
رده‌بندی کنگره:	۱۳۹۲ ۵۵ ۸۳ الف / PQ ۲۶۲۲	
رده‌بندی دیویی:	۸۲۲ / ۹۱۲	
شماره‌ی کتاب‌شناسی ملی:	۲۱۹۷۲۳۵	

1427119
12-6/19

تسخیر شدگان

نویسنده	مترجم
چاپ هفتم	چاپ اول
شیراز	چاپ اول
مدیر هنری	مدیر هنری
ناظر چاپ	ناظر چاپ
حروفنگار	حروفنگار
لیتوگرافی	لیتوگرافی
چاپ جلد	چاپ جلد
چاپ منقار صحافی	چاپ منقار صحافی

شابک: 978-964-209-166-9

مطابق برای ناشر محفوظ است.

نشر ماهی

تهران، خیابان انقلاب، روبروی سینما سپیده، شماره ۱۱۶۶، واحد ۹

تلفن و دورنگار: ۶۶۹۵ ۱۸۸۰

www.nashremahi.com

پیش‌گفتار

تسخیرشدگان یکی از چهار یا پنج اثری است که من فراتر از همه‌ی آثار قرارشان می‌دهم. از بسیاری جهات می‌توانم ادعا کنم که با آن بار آمدم و از آن تغذیه‌ی فکری کردم. به هر صورت، تقریباً بیست سال تمام در عالم خیال شخصیت‌های آن را بر روی صحنه به تصور درآورده‌ام. این شخصیت‌ها، علاوه بر این که در قوای شخصیت‌های دراماتیکند، رفتاری مناسب، توأم با طعنان‌ها و عکس‌العمل‌های سریع و ناراحت‌کننده دارند. علاوه بر این داستایفسکی در رمان‌هایش از تکنیک تئاتری بهره می‌گیرد و او از دیالوگ استفاده می‌کند و فقط گهگاه به مکان و عمل می‌پردازد. افراد تئاتری — چه بازیگر، چه کارگردان، چه نویسند — همیشه در کارهای داستایفسکی می‌بینند که خود او همه‌ی پیشنهادها را لازم برای اجرا را داده است.

و حالا تسخیرشدگان پس از چندین سال کار و تلاش و استقامت، به مرحله‌ی اجرا بر روی صحنه رسیده است. و البته من بر همه‌ی آنچه نمایشنامه را از این رمان شگفت جدا می‌کند واقفم! من فقط کوشیده‌ام جریان زیرین کتاب را دنبال کنم و مثل خود کتاب از کم‌دی طنزآلود به درام و آنگاه به تراژدی برسم. هم اصل اثر و هم اقتباس نمایشی‌اش از یک نوع رئالیسم شروع می‌شود و در نهایت به یک

تراژدی استیلیزه می‌رسد. در الباقی موارد کوشیده‌ام در میان این جهان پهناور، نامعقول و نفس‌گیر، که پُر است از فوران‌ها و صحنه‌های خشونت‌بار، هرگز مسیر پر از رنج و محبتی را که جهان داستایفسکی را اینهمه به جهان هریک از ما نزدیک می‌کند گم نکنم. شخصیت‌های رمان‌های داستایفسکی، چنان‌که اکنون خوب می‌دانیم، تا عجیب و غریب هستند و نه پوچ؛ آن‌ها مثل ما هستند و ما هر همان شور و احساسات آنها را داریم. و اگر تسخیرشدگان اثری با هرگونه است، فقط به این دلیل نیست که از پیش بر نیهیلیسم کنونی ما کواهی می‌دهد، بلکه در ضمن به این دلیل هم هست که قهرمانان او جان‌هایی پاره‌پاره و مرده هستند که نمی‌توانند عشق بورزند و با این ناتوانی رنج می‌برند، جان‌هایی که می‌خواهند اعتقاد داشته باشند اما از این کار عاجزند؛ درست مثل آدم‌هایی که جامعه‌ی ما و جهان روحی ما را آکنده‌اند. موضوع این اثر همان قدر که قتل کاتوف است (ملهم از یک واقعه‌ی حقیقی، یعنی قتل دانشمند ایوانوف به دست نجایف نیهیلیست)، همان قدر هم ماجراهای روحی و مرگ استاوروگین، قهرمانی معاصر، است. پس مانند آنها یکی از شاهکارهای ادبیات جهان را در قالب نمایش ریخته‌ایم، بلکه به اثری پرداخته‌ایم که کاربردی جاری هم دارد.

آلبر کامو